

Retalls Bertoluccians sobre «Novecento»

1a. «Entenc un film polític d'una manera distinta a la que s'entén, molest a força d'explicacions que volen induir a una reflexió. Per a mi és una commoció la que deu induir a una reflexió en un film polític». («Nuevo Fotogramas», 1/8/75).

1b. «Per a mi la tragèdia del cinema polític és que la major part de les vegades no té cap efecte, perquè ningú el veu. La meua intenció amb «Novecento» és molt clara: fer una pel·lícula popular, comunicar-me amb un públic el més nombros possible, que eixa immensa bandera roja de les imatges finals s'obri àdhuc als Estats Units...» («La Calle», 28/3/78).

1c. «...«Novecento» és sobretot un film sobre els camperols de la meua regió. Com eren i com són. Els camperols emilians, i d'això te n'adones quan estas aquí, han conservat llur cultura. A l'Emília es descobreix la continuïtat de la tradició popular. No és la ignorància sinó la cultura la cosa que els fa ésser camperols. (...) La por de Pier Paolo Pasolini que el poble es degradi és quelcom que té que veure amb el subproletariat urbà, no amb la gent de la meua regió». (N.F. 1/8/75).

1d. «El film comença amb un llarg estiu que correspon a la ninesa i adolescència dels dos personatges centrals, en un període que comprèn des del 1900 (data del naixement d'ambdós) fins a la fi de la Primera Guerra Mundial. És l'etapa del populisme, el moment en que els pagesos no tenen encara consciència de classe, una edat èpica i lírica. Després vénen la tardor i l'hivern, al llarg dels quals passen 20 anys de feixisme. I és el feixisme el que transforma la manera de contar la pel·lícula, d'aqueix estil èpic i líric anterior a una altre de tipus psicològic. Finalment, la primavera coincideix amb l'acabament de la Segona Guerra Mundial i l'alliberament». (L.C. 28/3/78).

1e. «Les darreres imatges de «Novecento» no són exactament les dels dos vells. Alfredo Berlinghieri, el patró condemnat a mort quant la classe social, es transforma aleshores en el nen que fuu i intenta de nou el joc de posar el cap sobre els rails. I hi ha un talp que surt de la terra, com a expressió del vertigen del temps. I el tren que s'acosta, que va a decapitar al patró, és el mateix «tren roig» que al 1908 portà els nens camperols a Gènova, en els dies de la primera gran vaga agrícola... I així, d'aquesta manera, el cercle es tanca». (L.C. 28/3/78).

1f. «La meua pel·lícula podria fàcilment continuar fins a l'infinit. Ara per-

tany a ma vida, com una part d'ella, i com a tal és part de «l'argument» de ma pròpia vida, que serà la seva conclusió» (N.F. 16/7/76).

1g. «'Novecento' és una obra marxista, totalment socialista amb la lluita de classes dels pagesos emilians i, tanmateix, està produïda amb capital de tres grans multinacionals nordamericanes: la United Artists, la Fox i la Paramount (...) Contradicció? Doncs es clar, «Novecento» és un monument a la contradicció en que es troba avui tot director quan fa una pel·lícula: la contradicció entre l'art i els diners. Jo el que he fet ha estat posar-la mes palesa, més evident, sense per això renunciar ni a un matis de la meua ideologia». (L.C. 28/3/78).

1h. «Totes les pel·lícules es comencen partint d'un mateix. Totes les que he fet em semblen desesperadament autobiogràfiques. Però quan les veig de nou avui, em sembla que la qualitat autobiogràfica ha desaparegut per complet, s'ha consumit, i que això acaba fent una pel·lícula. Si, al principi, sempre hi ha la memòria i l'experiència personals, llavors la pel·lícula crema tot el que hi ha darrera. Existeix per sí mateixa» («Dirigido por...», maig 78).

2. Poca cosa més a dir. «Novecento» (la traducció més aproximada del qual és «Segle XX» i no «1900» com han totut a tot arreu) és un film «kolossal», un xic pamfletari i molt maniqueu, que beu de ronts viscontinians o eisensteinians o jansonians, amb una fotografia i música esplèndides degudes, respectivament, a Vittorio Storaro (habitual a les darreres obres d'en Bertolucci) i a Ennio Morricone (sembla mentida que hagi fet una música tan bella, havent fet abans nombroses barbaritats en spaghetti-westerns i demés).

Dividida en dues parts o, més ben dit, en dos actes i amb una durada total de cinc hores i mitja, «Novecento» és un film per a la història on Bertolucci demostra ésser un dels homes actuals més dotats i privilegiats pel setè art. Com a petita evidència, cal dir que a tota la pel·lícula hi ha un sol i únic «zoom» a la penúltima seqüència: tremola Lazarov!

*Per la transcripció i demés
Lluís Bauxell*

Nota. — «Novecento» es projecta en el Principal. Fins el diumenge dia set la primera part; el dia vuit les dues parts al preu d'una «para complacer a los amantes del cine» com diu més o menys l'exhibidor;; fins el diumenge catorze la segona part. Dues qüestions: a) per què una part quinze dies i l'altra una setmana?; b) això de complaure als amants del cinema és en pla de conya, o no?

Agenda

Dissabte 6 i Diumenge 7

Cinema

ASTORIA

Simbad y el ojo del tigre
Mister Quild

MAJESTIC

Donde hay patrón..
El último pistolero

MUNDIAL

Salón Kitty
Juego de tres esposas liberadas

PRINCIPAL

Novecento (1900)

Exposicions

Museu de Granollers

Cartells anglesos i nordamericans
Exhibició Peces del Museu
Matí, de 11 a 2 - Tarda, 6,30 a 8,30

Sala Sant Jordi de la

Caixa d'Estalvis de Catalunya
Armand Muntés, pintures a l'oli
Matí, de 11 a 2 - Tarda, de 7 a 9

A B, Galeria d'Art

Sala A - Cesc, dibuixos i pintures
Sala B - Cruaños, pintures
Matí de 11 a 2 Tarda de 6,30 a 9,30

Sala Caixa Laietana

Carmelo Ibargüengoitia
Olis, aquarel·les, dibuixos
Horari feiner de 7 a 9
i festiu de 12 a 2 i de 7 a 9

Sardanes

Diada de Reis - A les 12

Església de Palou

Futbol

Diumenge, 7

Camp C. D. Granollers - A les 10

Final del Torneig
Infantil del Vallès

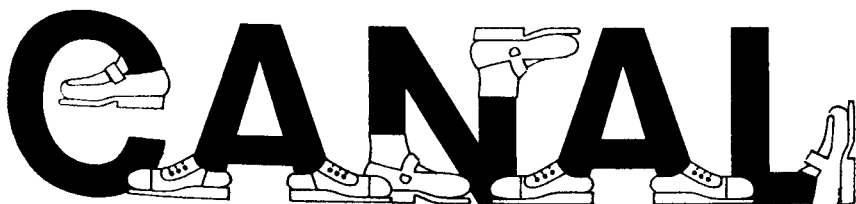
A les 11,45

Granollers - Vilafranca

Handbol

Matí, a les 11 i a les 12,15

Arrahona - Granollers

CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

ANSELM CLAVÉ 46
GRANOLLERS
TELÉFON 8708560